

VARASTAMINÕ

Tsooru kandi jutt, kirjä pandunuq Vaaba Janek

Üts Jüri-nimeline oll' elänüq mõisan. Tuul oll' olnuq noid latsi ka nigu rohkõmb, kuiki tä vaenõ oll'.

„Jüri, kõik eläseq nii häste, kuis saq nii vaenõ olt?“ oll' parun küsünüq.

„A näet, mul om hulga latsi ja tiiniq ka ei jõvvaq. A lasõq minnu kaq kohe mõisa kraami manuq ja kaeq – või ollaq ma rikkambas saa sis!“ ütél' Jüri.

Parun ollõv mõisan kõnõlnuq: „No kohe mi taa Jüri panõ? Panõmiq tä sääntsele paika, kon tä varastaq ei saa!“

Sääl mõisan oll' suur sann olnuq, kandimeheq ka võisõq sinnäq lihha suidsutama minnäq. Mõisan nuuq ülembüseq suidsudiq ja olliq ütelnü, et panõmiq taa Jüri lihha suidsutama, loemiq jupiq ärq, om teedäq, kas om mõni jupp puudus. Tuu ka om tundaq, ku tä mõnõ poolõs lõikas.

A vanast olliq pekidseq tsiaq. Rasõv juusksõ sannan põrmandut müüdä. Jüri ka es olõq laisk olnuq – tuu oll' tsuskunuq viil mulkõ kaq, võtnuq tuu rasva ja möönüq tuud kon turu pääl ja oll' tuu raha iist seeriguq ostunuq.

„Jüri,“ oll' parun ütelnüq, „kost sa naaq seeriguq sai?“

„No kost ma tuud rahha õks sai – korssi ja osti seeriguq.“

„Jüri, olõq ausa miis,“ oll' parun viimäte ütelnüq, „saq olt hulga aigu, eluaig siin tüütänüq, ütleq ausalõ, kost sa saiq raha!“

„Aga ma ütli teile, et pankõq minnu sääntsele paika!“ naard' Jüri.

„A no lihajupiq olliq käen, üttegi juppi kaonuq es olõq, poolõs lõigatu es olõq, no kost sa saiq?“ küsse parun.

A ega näile sääl mõisan tuud rasva vaia es olõq, tuu olõsiq nigunii sanna põrmandu pääl olnuq. Jüri tsusaś viil mõnõ mulgu ka ja oll' anumit ka ala pandunuq. Parun oll' ütelnüq, et varastasõq külq, kuradiq, kiä kohe pääses!